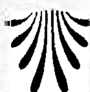
ANUL V. - No. 5.
1 Ianuarie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în Românul necinstit și înstrăinat!"

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine"
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ S. A.
STR. REGINA MARIA N-rul 4.

ANUL V. — Nr. 5

Cluj, 1 Ianuarie 1929

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine"

Urare și mulțumire.

Dorim tuturor cititorilor noștri un an mai bun decât cel trecut, cu un traiu mai înbelșugat, însuflețit de o simțire mai românească, în stare să le oțelească rezistența față de iudaizarea crescândă, la care ne-au expus rând pe rând partidele de guvernământ dela înfăptuirea României mari.

Le mulțumim din suflet pentru prețiosul ajutor ce ne dau susținând revista; și cu acest prilej ne îndeplinim plăcuta datorie de a mulțumi în mod public și tuturor acelora cari, pe lângă abonații noștri, ne-au onorat cu voturile lor dovedind într'o atmosferă de rătăcire colectivă, că și-au păstrat cumpăna judecății și simțul pământului strămoșesc.

Urăm la pragul anului 1929 ca această lumină sufletească, pe care nu a putut-o stinge duhul necurat al aurului jidovesc, să cuprindă, să cucerească și să stăpânească pe toți fiii de baștină ai acestei țări, ridicându-i la momentul istoric, ca pe un singur om, spre a curăți trupul bolnav al neamului de lepra jidovească.

I. C. Cătuneanu.

„Uniunea Evreilor"

Incă de mult doream, să știu, ce scop și ce rol are acea *„Uniune a Evreilor"* și abia acum mi-am putut da seama că, este o asociație curat drăcească pe care cahalul a născocit-o în scopul de a-și masca tendința ascunsă și criminală ce urmărește, aceea de a transforma țara românească într'o adevărată Palestină.

Să mă explic:

Atâta timp cât Constituția țării nu da drepturi politice Evreilor, decât numai dacă îndeplineau anumite condițiuni de stagiu, capacitate etc. prevăzute de Art. 7 bis, era — par'că — mai de înțeles ca, Jidanii, să-și aibă un fel de căpetenie a lor, care să îngrijească și să vină în ajutorul masei generale, ce s'ar găsi în suferință. Apoi ei — Jidanii — fiind răspândiți pe toată întinderea țării, aveau — poate — nevoe de o căpetenie mai ales religioasă, care să-i mențină mereu uniți și în credința lor, în scopul de a nu se asimila cu populația de baștină, în mijlocul căreia trăesc și se hrănesc.

Dar — azi — când constituția țării nu mai face absolut nici o deosebire între Românul băștinaș și între un Jidan, fie el chiar un venetic criminal fugit din cine știe ce parte a lumii, ca să scape de o pedeapsă ce trebuia să sufere.

Azi, când statul — prin buget — le întreține sinagogele și școlile plătind regulat și cu sfințenie pe Rabini, pe hahami, ca și pe belferii până și a celor mai mici școale.

Azi, când constituția le garantează libertatea cultului în limba lor și îngrijește părintește ajutând pe cei nevoiași ori izbiți de întâmplări nenorocite, ca incendiu, înecuri, boli etc.

Azi — zic mă întreb, oare ce rost și ce rol mai poate avea aceea *„Uniune a Evreilor"* care — până mai dăunăzi — își mai adăogase fără nici un drept și titlul de *„pământeni"*, iar acum în urmă, au mers cu îndrăzneala a-și mai aroga fără rușine și titlul de *„Români"*, numindu-se *„Uniunea Evreilor pământeni Români"!*

Nici odată această „Uniune ovreiască" n'a avut scopul de a ajuta masa scăpătată, ci gândul și scopul ei a fost numai acela, de a nu-i scăpa din mână și a-i ținea tot mereu sub călcâiul legii lor drăcești *„ucide pe cel mai bun goim"*.

Și ca dovadă că, *„Uniunea"* nici când n'a avut un scop filantropic, cum ar fi acela de a ajuta pe cei nevoiași și săraci, este faptul cunoscut de toată lumea, acela că, fie Jidanul oricât de sărac, sau oricât de nevoiaș, el, *trebue, e dator să plătească o dare* cât de mică, care — prin rabini — se varsă Uniunii ce-și are sediul în capitală. Și pentru ca acest plan drăcesc, să poată aduna la centrala uniunii un fond cât mai mare, s'a recurs la ajutorul religiei lor habotnice, care oprește pe Jidan de a-și tăia pentru hrana lui, fie chiar un puiu de găină, decât numai prin hahami plătind o dare, care variază după mărimea și felul paserei ce vrea, să mănânce (gâscă, rață, pui, etc.).

In capul *„Uniunii"*, stă *marele rabin,* care se ascunde după câteva persoane mai de seamă, însă anume aleși dintre cei mai inteligenți, mai șireți și în special mai dibaci în a vârî intriga între persoanele creștine ce se găsesc în capul diferitelor partide politice; iar fondurile adunate dela coreligionarii habotnici, le permit a cumpăra conștiințele celor fără avere însă dornici a trăi ca niște miliardari. Apoi consiliile de ad-

ministrație a tuturor băncilor și diferitelor întreprinderi industriale și comerciale, nu sunt oare ocupate de Români, pe care îi întrebuințează ca coade de topor?

Uniunea evreească astfel compusă și ea având ramificații până și în cele mai mici târgușoare și chiar la sate, lesne i se poate deduce marea și puternica ei influență asupra masei totale, întrucât toți rabinii mari și mici, ca și toți hahamii fiindu-i la dispoziție executarea ordinelor primite în ascuns dela centru, se face cu o punctualitate absolut oarbă și drăcească.

De regulă ordinele dela centru sunt scrise pe un petic de hârtie în termeni scurți și laconic, dar rabinii și hahamii — având anumite instrucțiuni primite relativ tot dela centru, știu a le desvolta și comenta în sinagogi și în casele — zise — de rugăciuni cu atâta competință, încât merg până a arunca anatema și blestemul asupra tuturor celor care n'ar fi întocmai următori.

Sinagogele ca și toate casele de rugăciune, — mai ales acum după ce li s'au dat toate drepturile — au devenit adevărate cuiburi dela tribuna cărora toți rabinii propovăduesc în mod deschis și fără nici o teamă de răspundere *ura și disprețul a tot ce este Român și Creștin*. Și, ca să dovedesc acest lucru și întrucât cadrul ce-mi este îngăduit nu-l pot depăși îmi rezerv dreptul ca, cu altă ocazie, să povestesc o mică istorioară ce mi s'a întâmplat chiar mie aci în Iași.

Și lucru curios se observă azi. Din momentul ce constituția țării le-a dat toate drepturile politice, Uniunea Evreilor din București, nu numai că, nu s'a desființat, după cum ar fi fost logic, dar, din contră s'a întărit și mai mult mergând chiar până a face un adevărat *stat în stat!* Și cine nu cunoaște faptul că, din birourile acestei uniuni drăcești și prin presa lor venală pornesc toate ponegririle și toate defaimările cele mai abjecte în contra statului, a guvernelor și a tuturor așezămintelor țării?!

De ce oare celelalte neamuri străine conlocuitoare pe tot întinsul țării ca: Nemți, Unguri, Rusi etc. n'au *„uniuni"* și numai Jidanii țin morțiș la aceasta asociațiune criminală și drăcească?

Și de ce oare toate guvernele care s'au perindat la cârmă rând pe rând nu a desființat-o și nu i-a tăiat de unghișoară?!

Da, în adevăr nici un guvern nu s'a putut atinge de această născocire drăcească absolut numai din cauza Cozilor de topor anume gras plătite, să n'o clintească.

Ca bătrân în pragul vieții, am toată credința că noul guvern și în special primul ministru Iuliu Maniu — ca unul care a purtat și știe ce va să zică jugul străin — va lua măsuri ca încetul cu încetul din puternica *„Uniune a Evreilor pământeni și Români"*, de azi, să nu mai rămână de cât o tristă și dureroasă amintire.

Și mai rog respectuos pe dl prim ministru Iuliu Maniu, să nu piardă nici un minut din vedere că, cu fiecare zi ce trece, puterea L. A. N. C. crește mereu și curând sau mai târziu, ea tot își va îndeplini menirea.

General Tarnoschi

Iași.

Problema jidovească discutată la Cameră în 1910.

Purtarea nerușinată și atacurile îndrăznețe ale presei jidovești, față de toate măsurile luate de Statul român în interesul siguranței sale publice, au revoltat și pe cei mai cuminți oameni ai noștri.

In 1910, când unealta judaismului, mascat sub numele de exponent socialist în România, Drul Rakovsky (azi comisarul Sovietelor judeo-ruse), a fost expulzat, presa cu perciuni a început agitațiunile cele mai înfierbântate, iar calomniile și injuriile la adresa conducătorilor Țării nu mai aveau sfârșit.

Atunci s'a ridicat istoricul nostru — cu firmă universală — dl N. Iorga profesor universitar și deputat al mișcării naționaliste, alăturea de dl A. C. Cuza, pentru a da lămuririle necesare, și pentru a risipi controversele asupra primejdiei ce amenința Statul român, din partea judaismului lacom, și vecinic în căutarea de noui pământuri.

Iată fragmente din textul cuvântării rostite de dl prof. N. Iorga, redate de dl A. C. Cuza în articolul *„Naționaliștii și Problema jidovească"*:

„Problema jidovească nu este de relativitate, ci un pericol național absolut".

„Și din acest punct de vedere (al uneltirilor și inconștienței politicianului) a risipirii acestei atmosfere de confuzie și de mișelie de gândire, în care am fost ținuți atâta timp, strălucita interpelare a tovarășului nostru dl N. Iorga, are o însemnătate deosebită, lămurindu-ne definitiv — putem zice, — că ea însemnează *o epocă*, în lupta pe care o ducem pentru emanciparea noastră economică, înfățișându-se în tot cuprinsul ei, ca o adevărată operă de om de stat, care reprezintă și formulează, cu admirabilă precizie și în formele însăși ale *spiritului său național*, aspirațiile întregului nostru neam, căci e și cugetare politică adâncă în această interpelare, și însuflețire patriotică înălțătoare — și spirit românesc adevărat; acel spirit de satiră caracteristic poporului românesc, față de străini, isvorând din instinctul rassei sale și al trăiniciei noastre pe acest pământ, stăpânit de noi de veacuri, împotriva atâtor neamuri — cuprins în zicătoarea:

Apa trece, pietrele rămân".

„Dela început dl N. Iorga, a făcut o îndoită distincțiune necesară: între chestia jidovească și agitațiile jidovești,. pe deoparte; iar pe de altă parte între acțiunea poporului românesc față de problema jidovească și acțiunea statului, zicând:

„Eu n'am anunțat o interpelare în chestia jidovească. Eu am anunțat o interpelare în aceea ce privește agitațiile evreești din ultimile timpuri".

„Acum între chestia evreească întreagă și agitațiile evreești din ultimile timpuri, este fără îndoială o legătură. Insă una nu este alta. A vorbi despre agitațiile evreești, care se pot dovedi, și care trebuesc împedecate, aceasta nu însemnează a trata chestia evreească".

„Și iată în ce constă chestia evreească și în ce mod ea urmează a fi rezolvată, de către poporul românesc în întregime sprijinit de guvernul său".

„Chestia evreească există. Există și națiunea, poporul nostru, în întregimea lui, în întregimea puterilor sale și în deplina conștiință a chemării sale, va ști să rezolve chestia evreească".

„Chestia evreească prin urmare, e o chestie care privește națiunea noastră și nu privește în rândul întâi guvernul".

„Chestia evreească nu este o chestie negativă, e o chestie pozitivă, e chestia, care se leagă de o mulțime de alte chestii și care formează la un loc marea noastră *chestie națională*. Adecă chestia drepturilor noastre în toate domeniile și în toată întinderea teritoriului asupra căruia singuri avem și drepturi etnice și istorice".

„Un neam întreg se silește să capete aceea ce a pierdut. Un neam

întreg, prin conştiinţă, muncă şi economie. El înţelege pe deplin drepturile sale şi chemarea sa, de a recâştiga trecutul pierdut. *Şi orice guvern ar cârmui România, este dator să ajute neamul care este reprezentat prin Statul nostru şi singur el este reprezentat prin acel Stat, să-l ajute întru căpătarea drepturilor sale veşnice".*

— Aşa dar chestia evreească, după spusele marelui nostru istoric dl N. Iorga, este acea *„chestie"* — de care, — pare că se feresc să se atingă politicianii partidelor — formulată mai sus aşa de lămurit, împreună cu soluţia ei: *ea este problema recuceririi de către poporul românesc, prin conştiinţă în muncă şi economie, a poziţiilor pierdute, eliminând pe Jidani cu ajutorul guvernului, care nu poate să reprezinte decât interesele poporului, având un caracter exclusiv naţional.* —

„Statul acesta a fost întemeiat de Români. Statul acesta s'a sprijinit pe vitejia şi pe munca românească. Statul acesta s'a întărit prin cultură românească; Statul acesta a fost stăpânit de spiritul românesc, prin urmare el nu poate să trăiască decât cu acest caracter."

„Dacă din nenorocire, mulţumită păcatelor noastre, am ajunge să schimbăm caracterul României, acordând în parte, ceeace ne cer acei domni, atunci România, n'ar mai fi România, misiunea ei întreagă ar dispărea, chemarea ei pentru viitor n'ar mai putea să se menţie".

— Şi acum faţă de statul acesta românesc şi faţă de poporul nostru ale cărui interese, el le reprezintă, exclusiv, Jidanii, nu pot avea nici un drept decât de folosinţă a drepturilor civile, întrucât respectă legile acestei ţări, care este şi trebue să rămână *„România"*, adecă patrimoniul *„Românilor"*.

In trecut, Jidanii apar vremelniceşte ca spoliatori ai ţărănimii, prin camătă, sau căutând a ruina pe negustorii români, prin manopere necinstite. De aceea vedem că *Petru Schiopul* îi alungă din Muntenia pela 1568, cum zice: *„Pentru că ieau, prin camătă, sângele raialelor"*. 'Iar la 1579, acelaş Domn, îi alungă şi din Moldova, arătând iarăşi motivul care este, cum se exprimă, hrisovul, că ruinează pe negustorii moldoveni. In ce priveşte timpurile mai apropiate de noi, Jidanii apar dela început ca *„naţia jidovească"*, fiind consideraţi ca *„străini"* fără nici un drept asupra acestui pământ.

Astfel în 1831 „naţia" jidovească: vine milogindu-se la *Kiselev*, ca *„să poată* lua în *arendă moşii boiereşti"*.

Iar în Moldova se ştie că înmulţirea lor datează dela Mihai Sturza, când iarăşi, apar în documente, ca *„naţia jidovească"*, în totul deosebită de Moldoveni. Şi chiar acum mai în urmă, Jidanii din România au dovedit că sunt aşa de străini în sufletul lor, încât la 1869 încă, ei au strâns mai multe mii de galbeni pe care le-au dat *Ungurilor,* ca să înarmeze honvezii împotriva unor presupuse atacuri din partea oştilor româneşti.

In asemenea condiţii despre un drept al Jidanilor venetici faţă de statul românesc naţional, nu poate fi vorba. Şi mai puţin încă se pot tolera agitaţiile lor, prin presă şi întruniri publice cari sunt drepturi ale Românilor, garantate prin constituţia statului Românesc. —

„Şi libertatea aceasta a presei, aparţine Românilor şi nu străinilor" — zice dl Iorga.

„Prin urmare în ţara Românească pot să scrie Românii ce vor găsi cu cale. Dacă vor scrie lucruri rele, cu atât mai rău pentru dânşii. Dar în sfârşit, din punct de vedere constituţional nu-i poţi opri. *Dar avem dreptul să cerem ca, în această ţară, să nu se facă politică despre noi, despre interesele ţării noastre, cu privire la viitorul ţării noastre, decât numai de Români."*

— Şi iată cum lămureşte dl N. Iorga mai departe, punctul de vedere românesc, faţă de agitaţiile Jidanilor, prin întruniri, ba încă având pretenţia de a ţinea şi un congres evreesc —:

„In această ţară nu poate să aibă nimeni revendicaţii naţionale exprimate în congrese politice cu caracter naţional, decât Românii, nu se poate vorbi despre rosturi naţionale, decât atunci când aceste rosturi naţionale, sunt ale noastre. Ce aţi zice Dvs., dacă Bulgarii din Dobrogea, s'ar adresa cu o cerere către guvernul Român, în care ar spune, profitând de drepturile acordate Dobrogenilor: — îngăduiţi-ne să ţinem la Tulcea un congres politic bulgar, în care să facem valabile revindecaţiile noastre, împotriva Statului Român".

— De altfel, ce scop ar putea să aibă aceste agitaţii evreeşti? Ele nu pot să ducă la nimic. Şi de aceea dl N. Iorga, cere ca guvernul să rostească cuvântul său hotărîtor pentru a pune capăt unor uneltiri sterile şi periculoase. —

„Aceste operaţii (ale Jidanilor) sunt zadarnice, şi decât să-i lăsăm şi pe ei să creadă că pot ajunge la un capăt cu asemenea revendicări, cred că e mai bine, să le dăm un răspuns lămurit şi acest răspuns nu-l poate da decât guvernul."

„Guvernul nu poate rămânea decât pe punctul art. 7 modificat, dar cred că niciun partid din România nu se poate coborî să dea mai mult decât atât."

„Şi în ce priveşte agitaţiile acestea, cred că ar fi de dorit, ca guvernul să declare, că el le priveşte cu ochi care numai simpatici nu pot fi. Şi că în special nu poate îngădui ţinerea unui congres de agitaţie la Bucureşti, care să reprezinte, din partea unor străini, nişte aspiraţii cu totul inadmisibile, din punctul de vedere al stării actuale şi a menirii în viitor de-opotrivă de naţionale a statului nostru. Să se gândească cum că, în caz contrar, nimeni dintre noi nu poate să garanteze că populaţia noastră va păstra până la sfârşit linişţea desăvârşită şi magnanimă, pe care a păstrat-o, până acum faţă de aceste *provocări continue"*.

— Aşa s'a terminat, în *„aplauzele prelungite"* ale camerei, magistrala interpelare, ca concepţie de stat, ca gândire logică şi ca însufleţire românească, a reprezentantului colegului al II de Iaşi dl N Iorga, care a făcut astfel încă un mare serviciu îndrumării noastre politice, lămurind una din cele mai *obscure* probleme pe care pururea au căutat să o întunece *„ai noştri"* cu partidele lor. Meritul cel dintâi al dlui N. *Iorga* e însă tocmai că a provocat o lămurire, pe care politicianii pretindeau că sunt siliţi s'o înconjoare, cu aiere de mister.

Răspunzând interpelării dlui N. Iorga, iată declaraţiile pe care le-a făcut şeful guvernului şi al partidului liberal dl *Ion I. C. Brătianu,* în aceeaşi şedinţă a Adunării Deputaţilor, *dela 11 Februarie 1910:*

„Dlor deputaţi, deşi o cred superfluă, dar de oarece nu s'a cerut formal, voi face declaraţiunea că guvernul rămâne pe terenul constituţiei şi că n'a intrat în gândul nostru ca să cerem vre-o modificare a constituţiei" (aplauze).

„Dl N. Iorga. Foarte bine."

„Dl Ion I. C. Brătianu: Dar tot din spirit constituţional şi consecinţe cu întreaga desvoltare a caracterului nostru nu admitem nici o deosebire privitoare la cei cari sunt cetăţeni români, fie ei din orice confesiune şi fie ei de orice origine."

„Din moment ce naşterea sau mijloacele constituţionale i-au făcut cetăţeni români, noi îi privim cu aceleaşi simţeminte, şi de aceea nu pot urma, pe onor. interpelator când făcea genealogia cutărui sau cutărui redactor, întrucât ei au drepturile cetăţeneşti."

„In ceeace priveşte datoria guvernului de a intra în polemică cu diferiţii calomniatori ai statului şi ai neamului nostru în străinătate, fie în legătură cu chestia evreească, fie cu agitaţia revoluţionară internaţională, îmi veţi permite să zic că nu cred că este de demnitatea noastră ca *guvern,* de a transforma chestiile cu caracter intern în chestii cu caracter internaţional.“ (aplauze).

„Este incontestabil o datorie a publiciştilor şi a *oamenilor* noştri *de condei* de a face să se ştie şi în ţară şi în străinătate, care este adevăratul caracter al tuturor acestor discuţiuni, însă noi stăm pe tărâmul pe care ni-l impune conştiinţa demnităţii noastre: Chestiile acestea sunt de caracter intern şi nu vom admite din partea nimănui ca ele să ia alt caracter, pe orice cale ar fi.“ (aplauze prelungite).

„Tocmai pentrucă aceste chestii sunt cu caracter intern, eu cred, că este, nu numai în interesul Statului, dar şi în interesul Evreilor cari vor să trăiască paşnic şi amical, în graniţele noastre, ca ei din ce în ce să arate *solidarizarea lor cu interesele noastre* şi *desolidarizarea lor cu interesele cari ne sunt străine sau vrăşmaşe.*“ (aplauze prelungite).

„Constat de asemenea că orice semn de agitaţie febrilă nu poate fi în folosul desvoltării noastre sociale, o zic aceasta şi pentru acei cari nu sunt cetăţeni români, o zic şi pentru acei cari sunt cetăţeni români: nu pe căile agitaţiilor violente se fac clădirile sănătoase.“

„Este însă o deosebire în ceea ce priveşte agitaţiile făcute de cetăţenii români. Guvernul e dator să le respecte, întrucât ele se menţin în limitele legii noastre. In ceea ce priveşte agitaţiile din partea acelora cari n'au drepturi politice, este în atributele guvernului să vadă ceea ce poate şi ceea ce nu trebue ca să tolereze.“ (aplauze).

„Ceeace aşi dori este ca agitaţia *străină* să nu nu-şi găsească *coadă de topor* între cetăţeni români (aplauze prelungite şi îndelungate). Nici printre indivizi şi nici mai ales în organizaţiile politice, care au pretenţia să participe la viaţa noastră naţională.“ (aplauze prelungite).

„In statul nostru, drepturile civile sunt aceleaşi pentru toţi, cei cari se supun legilor noastre, în ceea ce priveşte însă drepturile „politice“, guvernului i se impune respectul lor, din partea constituţiei - numai faţă de acei cari au drepturi cetăţeneşti.“ (aplauze).

„Intre aceste drepturi sunt: Libertatea presei, libertatea întrunirilor.“ (aplauze).

„In ceea ce priveşte pe cei cari n'au drepturi politice, rămâne ca guvernul — precum am spus — să judece unde atât *interesul* cât şi siguranţa Statului, *îi impun să intervie*“. (aplauze îndelung prelungite).

— Faţă de aceste declaraţii, ale primului Ministru dl I. C. Brătianu, dl N. Iorga, avea datoria — se înţelege — să rezerve punctul nostru de vedere naţionalist — ceea ce a făcut — prin următoarele cuvinte pe care le reproducem după monitor:

„*Dl N. Iorga: Domnilor, iată ce voiam să spun: dl Prim Ministru a răspuns tot ce putea să răspundă în situaţia Dsale şi cu cea mai mare parte din răspunsul Dsale sunt cu desăvârşire mulţumit*“. (aplauze).

— Şi acum la fiecare rostire a dlui N. Iorga, din acea memorabilă zi de *11 Februarie 1910,* deci cu 18 ani în urmă — o dată istorică, coincidând şi cu un alt *11 Februarie* din trecutul Voivodului Cuza — şi exact întocmai în luna aceasta a anului 1928 profesorul doctrinar, a avut în judiciosul său articol din *„Neamul Românesc“*, publicat imediat, un cuvânt de complectare, tot aşa şi la sfârşitul „magistralei interpelări“, Dsa scrie:

„Şi în adevăr, că *„în cea mai mare parte“* putem fi cu desăvârşire mulţumiţi şi recunoscători dlui N. Iorga care a provocat această lămurire a problemei jidoveşti, aşa precum trebue să fie privită de toţi Românii şi de orice guvern ar fi. Şi s'a lămurit.“

„Că străinii Jidani se bucură de toate drepturile civile, întrucât se supun legilor noastre, cât pentru drepturile politice, printre care e libertatea presei şi libertatea întrunirilor, ele aparţin numai cetăţenilor români“.

„Dar faptul important e că până acum chestia aceasta se evita a se aduce în parlament, ca nu cumva să se supere *Europa,* care se prăpădeşte de dragostea Jidanilor săi. Interpelarea dlui N. Iorga caşi răspunsul primului Ministru au dovedit însă că se poate vorbi româneşte în camera României, fără ca *„Europa să aibă ceva de zis.“*

„Cu atât mai caracteristic e faptul că după interpelarea dlui N. Iorga şi declaraţiile primului ministru nimeni n'a mai luat cuvântul.“

„Şi doar se aflau de faţă reprezentaţii tuturor ideilor opuse etc...“

Şi mai departe, cu aceeaş râvnă în a limpezi drumul de înţelegere al *problemei jidoveşti,* dl Profesor A. C. Cuza, stăruie în formulele de apărare ale poporului român şi în concluzie se exprimă concis asupra soluţionării.

Adevărul esenţial adus în lumină prin expunere pe terenul practic e redat în cele cinci puncte, sintetizate în călăuzirea luptei, singurele în măsura primejdiei, de a pregăti poporul în realitate, spre izvorul puterilor naţiei.

Citâm fragmentar din aceste puncte ce cuprind soluţionarea problemei:

„1. Problema jidovească e o problemă organică pe care poporul românesc e chemat a o rezolva prin eliminarea Jidanilor din ramurile muncii...

2. Orice guvern ar cârmui România este dator să ajute neamul care este reprezentat prin Statul nostru, în silinţele lui de rezolvire a problemei jidoveşti...

3. In România n'au dreptul să facă politică despre noi, interesele şi viitorul ţării, decât Românii

4 Agitaţiile Jidanilor, cu Jidanii nu se pot tolera căci întrucât sunt cetăţeni, înpământeniţi ei nu mai au ce revindeva, iar întrucât nu sunt, ca *străini,* ei nu au dreptul să agite.

5. Poporul românesc şi orice guvern al său, trebue să rămână pe punctul articolului 7 modificat şi nici un partid din România nu se poate coborî să dea mai mult decât atât.“

Tudor Ionescu
Craiova

Alegerile Domnului Maniu.

Se promitea că vom avea alegeri libere. Şi se credea aceasta chiar şi din partea opoziţiei, dat fiind cazul, că partidul dela guvern, de fapt avea popularitate suficientă spre a nu se teme de rezultatul unei alegeri libere. Acum alegerile înfăptuite, unii spun că au fost alegeri model, iar alţii, că au fost alegeri de teroare, alegeri roşii.

Şi cum metodele întrebuinţate sunt noi, întrebând pe alegători, aceştia, aproape în proporţia în care au votat cu roata, vor fi în stare să jure chiar, că alegeri mai libere ca acestea nici că se poate. Jandarmii, armata, au stat departe: ingerinţe deci n'au putut fi. Chiar şi din alegătorii de opoziţie vor putea fi de aceia, cari să creadă în libertatea acestor alegeri

Eu, cum sunt cuzist, şi cum am avut îndrăzneala de a mă avânta în alegeri, cu puterea ce ţi-o dă libertatea, după o perioadă de negare a acesteia, sunt în situaţia de-a da cea mai nimărită şi justă apreciere a

acestor alegeri.

Să mă explic: Față de alegerile de până acum noi putem fi cei mai obiectivi. Nefiind până acum la guvern, și fiind excluse între noi și partide învoieli și interese comune, pentrucă ne despart Jidanii ce la fiecare partid îi întâlnim, putem fi pe deplin obiectivi.

Propaganda, până la un moment dat, și mie mi s'a părut liberă. Cu toate acestea deja la plecare mi s'a atras într'un mod foarte binevoitor atențiunea de-a nu mă expune mâniei poporului, care azi nu-i dispus la altă propagandă, decât la aceea a cercului. Nu-mi închipuiam că curentul pentru național-țărăniști să se opună cu toată dârzenia, suprimând propagandă și progandist la olaltă, chiar și în materie ligistă.

N'am dat însemnătate împrejurării că eram avertizat, *că siguranța propagandistului era lăsată la discreția cetățeanului, deoarece Guvernul nu înțelege să asigure propaganda opoziției prin asistență oficială la întruniri.*

La Turda, la intrarea în târg, pentrucă împărțeam manifeste celor ce-mi cereau, am fost luat în primire de gura unui semidoct elector guvernamental, care mă atacă în ziua aceea în 3 rânduri după olaltă. Doi Jidani cari au îndrăznit să fie agresivi prin morala ce mi-o făceau, era să stârnească repulsiune contra lor. Alte câteva atacuri în diferitele părți ale târgului, și puse la cale prin mituiri de Jidani au rămas fără efect. Atacurilor acestora grație și felului meu de a fi și a mă apăra, din mulțimea ce asista nu s'a mai atașat nimeni, astfel rămânând individuale, am putut împărți vre-o 1500 de manifeste-vorbire în ziua aceea.

La Câmpeni însă, am fost serios avertizat în repețite rânduri cu bătaia, și din partea cărăușului cu care călătoream spre Vidra, unde, fiind târg, intenționam să duc manifeste, și din partea altora. Avertismentul nu l-am luat în serios, ci bazându-mă pe reușita mea, de până acum, și încrezându-mă și în cumințenia și simțul de adevăr al poporului român, am trecut înainte. In Câmpeni nu mi s'a întâmplat nimic.

Proxima comună este Ponoreni. Prima casă e cârciuma. Aici îmi iese din cârciumă un grup de vre-o 10—15 oameni și mă oprește în drum. Se 'ntunecase deja. Conducătorul lor cere ca să mă legitimez. I-am cerut să-și arate dreptul său de-a face aceasta. Intre timp tineretul trebue calmat în câteva rânduri, căci sunt foarte nerăbdători de-a lovi cu „boatele" ce m'amenință, făcându-și astfel datorința conform jurământului dela Alba-Iulia. In situația aceasta amenințătoare am cedat, și spunându-ne reciproc cine suntem: conducătorul grupului e Teodor Bogdan preș. Part. Național Țărănesc din Ponoreni și delegat al alegerilor la Cameră la secția de votare Vidra, iar subsemnatul cap de listă al L. A. N. C. pentru Turda și în drum spre Vidra cu manifeste. Găsindu-ne și cu hârtiile în regulă, și constatând că manifestele-s „bine", am fost lăsat mai departe; dar mi s'a spus că *de eram liberal, sau averescan, acolo-mi rămâneau oasele.*

Cărăușul, înspăimântat de cernătura aceasta, mi-a abzis cărăușia și drumul a trebuit să-l continui pe jos.

Călătorind așa înainte, noaptea, prin locuri necunoscute și revocându-mi în memorie toate scenele prin cari începând dela plecare, am trecut, mi-am dat seama bine cât de greșit eram când judecam libertatea propagandei pentru alegeri după înfățișarea externă, și mai ales după primirea ce mi se făcuse până atunci. Falșitatea libertății fu isbitoare la aducerea aminte că liberalii și averescanii nu prea cutezau să se prezinte ori-unde, și că la Ponoreni, să fi fost liberal, în momentul acesta poate nu mai scriam.

Teroarea de jos a poporului suveran, în materie de alegeri, ieși și mai bine în evidență când colegul și cunoscutul meu bun de odinioară, în Vidra de Sus, îmi refuză odăpostul ce se dă unui călător, și 'n miez de noapte mă trimite mai departe.

Nimerind la cârciuma fostului, primar, demisionat prin forță și bătăi, când auzi că ce caut în comună îi fu de-ajuns ca să mă trimeată în mila Domnului.

In ziua următoare mă prezentai în piață cu manifeste. Erau vre-o 15—20 oameni. Dintre aceștia cei răi porniră atacul. Unul îmi spunea că Dl. Maniu nu răspunde de ce mi se va întâmpla acolo, mie. O știe din gazete. Dar l-am înblânzit pentru un moment cu aceea, că și el, și eu, și Dl Maniu, toți răspundem de faptele noastre. Și că Moții sunt oameni din fire, cinstiți și de omenie. Ce-ar putea el răspunde, la întrebarea eventuală, că ce i-am greșit ca să mă lovească? — Insă îi veni al doilea tovarăș, care-l secondă cu aceea că Dl. Dr. Valer Moldovan, azi primul deputat dela Turda, așa le-a spus că cine-ar cuteza să vie cu alt semn decât cu roata, să i se rupă picioarele. Eu l-am învitat s'o facă. Veni încă și al 3-lea, și când veni și al 4-lea (în târg erau deja cam 50 de oameni) cu toate că se aleseră mai mulți cari mă apărau, iar mulțimea ar fi primit bucuros manifestul; teroarea celor răi a învins, ca 'n ori-ce revoltă. Câteva clipe, și manifestele erau sfârticate, iar cei ce mă apăraseră își căutau de drum spre a un fi și ei încolțiți. Pe mine mă bruscară și mă depărtară cu forța. Cărăușul, scăpat mai târziu, îmi povesti cele întâmplate după plecarea mea. I-au tăiat și lui desagii cu manifestele, cu cuțitul și le-au dat foc. Imi spunea că am fost norocos, căci era mai rău dacă aşi fi mers mai târziu când lumea era multă.

Mi-a spus că lumea-i sătulă aici de promisiuni, ce în România-Mare de nimeni n'au fost ținute. *Singura nădejde și-o pun aici în dl Maniu,* **și dacă și în el se vor înșela, atunci vine potopul.**

Interesant este, că și până aici auzisem eu de potop, însă acesta era promis, numai după probarea și a dlui Cuza. Iar potopul înseamnă răsbunare asupra domnilor, bolșevism.

Acest bolșevism, această teroare de jos, în Vidra de Sus, s'a început deja.

Rândurile acestea le scriu pentruca să se știe. Nu pentru vre-o motivare a eșecului cuzist.

Pentru aceasta în primul rând suntem vinovați noi, în al doilea așa a fost curentul, al treilea eșecul acesta nu este numai al nostru, ci al tuturor, dar mai ales al acelora, cari sunt răspunzători pentru posibilitatea teroarei la care am fost expus subsemnatul la Ponoreni și Vidra.

Sărmană Suveranitate a Poporului. Voi nu sunteți atât de vinovați, nici Tu Bogdan Teodor dela Ponoreni, nici Tu Bold Nicolae zis Cula Nonului dela Avram Iancu, nici . . . , sunt vinovați aceia cari și-au luat răspunderea, fără să-și țină de datorință a răspunde pentru situația creată:

Domnul Iuliu Maniu și dl Dr. Valer Moldovan să țină seama de promisiuni. Căci de nu, le vine potopul. Acest potop se revarsă prima dată asupra lor și numai după aceea și asupra noastră. Noi urmăm după dreptate, și după cum și dorim, să ne facem datoria și să răspundem de faptele noastre numai după aceea.

Inainte de toate — *Atențiune!*
Sămânța aruncată:
Neghina și Anarchia răsare.

Nicolae Popa profesor
Cluj

„Denunţarea cartelului petroliştilor"

In ziarul „*Argus*" de Joi 6 Decemvrie, articolul de fond poartă acest titlu. E destul să-l citească cineva, ca să poată constata cinismul şi neruşinarea gazetarilor cari scriu la acest „organ zilnic al comerţului, industriei şi finanţei" (fondat de S. Pauker şi H. F. Valentin) şi care are pretenţia să dea tonul în toate chestiunile economice ale ţării noastre!

Toată lumea ştie, că tocmai mulţumită denunţării acestui cartel, Direcţia căilor ferate române a avut norocul să contracteze în ultimele zile furnizarea ţiţeiului necesar pentru 6 luni cu 0,49 lei kilogramul în loc de lei 1,25, preţul cu care s'a plătit în precedentul contract, astfel că s'a dat prilej gazetelor ce-şi zic „independente", să ridice osanale noului guvern că a reuşit să realizeze pentru furnitura ţiţeiului necesar C. F. R. pe o jumătate de an, frumoasa economie de circa 300 milioane!

„Concurenţa între foştii cartelaţi a şi început: în câte-va zile preţul păcurei a scăzut dela 0,80 la 0,60 bani" spune „Viator" autorul articolului în chestiune, care duce mare grijă cloncanilor străini şi români, deţinători de titluri petrolifere, cari văd cu îngrijorare că hârtiile lor scad... deşi d'abia la 1 Decemvrie a expirat „acordul" între cartelaţi. Acord al cărui scop real a fost spoliarea Statului şi a locuitorilor ţării, cari au plătit păcura, petrolul, benzina, cu preţuri mult mai mari decât acele ale pieţii mondiale.

Dar ca să evidenţiem cinismul ori inconştienţa celui ce a scris articolul acesta, e mai util să cităm câte-va pasagii.

„Inţelegerea între producători devenise necesară, în urma scăderilor catastrofale ale preţurilor internaţionale, scăderi derivând din supraproducţia americană. A fost vorba să se ceară pieţii interne să contribue într'o măsură oarecare, la salvarea principalei industrii naţionale, care de mai bine de un an lucrează în pagubă"(?!)

„Intr'adevăr, Legea Minelor prevede că fabricanţii de derivate petrolifere nu le vor putea vinde în interiorul ţării cu un preţ superior celui mondial. Se vede cât de colo absurditatea unei astfel de prescripţii şi cu câtă uşurinţă a fost întocmită. Nu e posibil să se pretindă un preţ de vânzare uniform în toată ţara, căci nu se poate vinde benzina sau lampantul în fundul Basarabiei cu acelaş preţ ca la Ploeşti"... „In al doilea rând se cuvine să amintim un adevăr ce poate fi controlat în orice moment cu excepţii foarte rare: un produs naţional se vinde în interiorul ţării mai scump decât acelaş produs vândut în străinătate".

Ne oprim aci pentrucă autorul articolului afirmă cu vădită rea credinţă enormităţi; că la Torino sau la Florenţa o portocală „*costă azi*" o liretă sau chiar $1^1/_2$ deci mai scumpă ca la Bucureşti! (unde „*azi*" nici nu găseşti portocale, ci numai nişte mandarine ofticoase), — ca şi cum ăsta ar fi un argument pentru ca în ţara cea mai bogată în petrol, din Europa, să plătim lampantul şi benzina cu mult mai scump decât preţul mondial!

Scăderea preţului mondial nu e datorit atâta supraproducţiei americane, cât mai mult metodelor de exploatare, ce le aplică ei, de o perfecţiune technică care zi cu zi face progrese imense; administraţiei serioase şi chibzuite, goanei după câştigarea pieţelor de desfacere, etc.

Cum adică? Locuitorii ţării acesteia să plătească din punga lor tembelismul societăţilor petrolifere din ţară, care s'au obicinuit cu câştigurile extraordinare din precedentele două decenii, când cu investiţiuni nu atât de mari, realizau câştiguri cari uimise pe capitaliştii străini? Dovadă e năvala ce au dat ca să achiziţioneze terenurile petrolifere, asupra cărora s'au înstăpânit pe preţuri de batjocură, ajutaţi de atâţia Români — coade de topor, cari mişună în bresla avocaţilor şi a oamenilor de afaceri.

S'au obicinuit cu dividende grase, şi acum ar vroi ca ele să fie menţinute tot aşa de ridicate de către piaţa internă, care „să contribue *într'o oare care măsură* la salvarea"(?) acestor dividende.... Să plătească Statul, să plătească contribuabilul român, luând din pânea dela gura copiilor, ca să se menţină acelaş dividend gras capitaliştilor străini şi bancherilor din România (Jidani şi unii şi alţii), deţinătorii acţiunilor Societăţilor petrolifere, precum şi aşa-ziselor Societăţi Naţionale petrolifere, camuflate, cari întreţin — ca şi cele străine — pe politicianii noştri de frunte cu jetoane şi santieme...

Atâta lucru bun s'a făcut: s'a prevăzut în legea minelor, ca fabricanţii derivatelor petrolifere „să nu le poate vinde în interiorul ţării cu un preţ superior celui mondial". Dar autorul articolului ce discutăm, găseşte această dispoziţiune absurdă. Fără îndoială! Trebuiau lăsaţi Dnii fabricanţi ai derivatelor de petrol, să jupoaie şi mai straşnic pe consumatori!

Nu-i nimeni nebun, Dle *Viator*, să pretindă ca derivatele petrolului să se vândă în fundul Basarabiei cu acelaş preţ ca la Ploeşti — şi apoi nici nu se vând aşa; nu avea teamă! Ori ce analfabet îşi dă seama că costul transportului ridică costul petrolului, însă în niciun caz transportul nu are să coste „mai scump de cât valoarea produsului" după cum ai Dta îndrăzneala să susţii.

Afară de asta de ce se mai face atâta caz de prescripţiile legii minelor, când însuşi D. V. în articolul Dsale are curajul să afirme că: „Tocmai din cauzele mai sus enumerate, guvernele noastre au fost silite

(guvernele au fost **silite?** *de cine şi cum?)*

să fie mai tolerante şi să îngădue în mod tacit, o urcare a preţurilor interne, în interesul menţinerii unei industrii care între altele, mai joacă un rol covârşitor şi în apărarea naţională."

Prin urmare guvernele noastre, şi *anume chiar acela care a întocmit legea minelor,* au călcat în picioare dispoziţiunile legii, pentru ca să jupoaie pe contribuabili şi să dea iama în veniturile legitime ale Statului, spre a favoriza pe Jidanii străini şi români şi ca să nu-şi micşoreze politicianii, care tronează în consiliile de administraţie ale Societăţilor petrolifere, nici santiemele, nici jetoanele!

Şi cât sunt de perfizi fiii lui Iuda şi uneltele lor! Pentru că industria petroliferă „joacă un rol covârşitor în apărarea naţională", acesta este un motiv, ce-şi închipue că-i îndreptăţeşte să aibă pretenţia, de a fi susţinuţi de ţară, ca şi atâtea alte industrii parazitare!...

Cât de trist adevăr în cuvintele acestea: „*Cu preţul atâtor zeci de miliarde, risipite în decursul ultimilor ani, avem industrii factice, hibride, cari încă nu pot sta singure pe picioare, şi cari la prima ridicare a barierelor vamale riscă să se prăbuşească, târând în mizerie mii de existenţe. O asemenea industrie pe care Statul o întreţine încă, zece ani după pacea dela Versailles, este o industrie parazitară, de care ne putem priva.* **(„Cuvântul"** No. 1301, Marţi 4 Dec. 1928: *Industrie parazitară* de St. Vidran).

E interesant de constatat că Jidanii (şi sâmbriaşii lor) cari scriu astfel de articole în gazetele lor, nu se sfiesc de loc. Nu-şi închipuesc ei oare, că ceea ce scriu va cădea

nu numai sub ochii oamenilor de afaceri, interesaţi caşi ei să stoarcă tot bunul ţării noastre, ci şi sub ochii altora cari pot judeca liberi de orice obligaţie şi îşi pot da seama de cinismul, de lăcomia nesăţioasă a şleahtei care ne exploatează fără nici o ruşine?...

Este amuzant Dl. V., când după ce spune că din cauza denunţării cartelului concurenţa între producători a şi început, şi numai în câteva zile preţul păcurei a scăzut dela 80 la 60 (deci cu 20%), — adaugă: „Trebuia oare ca lucrurile să ajungă până aici şi nu se putea găsi, cu oarecare bunăvoinţă, dintr'o parte şi alta, un teren de înţelegere?"

Iar după ce arată că în Polonia, unde în ultimul timp se iviseră neînţelegeri între participanţii la cartelul petrolului acest cartel a fost reînoit pe un termen de 5 ani (sărmana Polonie!), Dl. V. termină cu „Avem credinţa că acordul între producătorii noştri va fi restabilit", — şi atunci, adăugăm noi, mai ales dacă acest cartel se va reînoi pe un termen lung (de ex. ca în Polonia) atunci pregătiţi-vă locuitori ai României, să asistaţi la acelaş spectacol desgustător şi revoltător: Guvernele cu fruntaşii şi clientela lor vor fi iar „toleranţi"; vor îngădui iarăşi „în mod tacit, o urcare a preţurilor interne" peste preţul mondial al produselor petrolifere ca să se poate ghiftui societăţile petrolifere în paguba şi a Statului şi amarei majorităţi a locuitorilor ţării.

Şi de ce nu? Când de atâţia ani în *ţara pânei, a sării şi a petrolului,* plătim fără să protestăm, şi pânea şi sarea şi petrolul mai scump de cât acei cărora le exportăm aceste produse ale solului şi subsolului românesc, de ce ne-am mai mira?...

Noi totuşi nu pregetăm a le spune: Mulţumească-se cu câştiguri mai modeste, lacomii exploatatori ai pământului şi ai poporului românesc, pentrucă tot va să vie ziua şi ceasul, mai curând decât îşi închipuesc ei, când se vor căi amar de toată neomenia lor.

Moş Ion Vântură-Ţară
din Bucureşti

Dela Ana, la Caiafa...

Desculţi, flămânzind după dreptate, sărmanii obidiţi ai soartei, sărmanii cei fără de lumină, acei cari în timpul zilelor de energie, erau întruchiparea conştiinţei naţionale, erau un singur suflet şi-o singură simţire, astăzi în blagoslovita noastră ţară, lăsaţi la discreţia oficialităţii sperţului, cer trădătorilor de ieri, mişeilor de astăzi, îndurare.

Nici când aceşti desmoşteniţi, n'au fost mai umiliţi ca acum, de acei cari au câştigat totul; nici când peste plaiurile mănoase ale acestei ţări, nu s'au cuibărit, veniţi de peste alte hotare, mai mulţi nemernici, ca cei ce se găsesc adăpostiţi de politicianii burţii şi buzunarului, de politicianii cu inimă de câine. Nici când naţia, n'a suferit, o înfrângere mai mare. Ruşine!...

Victorioşi, pe toate fronturile de luptă; victorioşi în toate timpurile, astăzi un stupid tratat dela Versailles, a făcut din vitejii de ieri, laşii de acum, veşnic ameninţaţi de toate ligile internaţionale, şi bietul Român — străin în ţara lui — cu ştirea celor cari astăzi, se lăfăesc pe pernele moi ale maşinelor, cu ştirea celor cari au supt, şi sug, ca un burete hrana gurelor flămânde — descurajat să tot bată la porţile veşnic închise, e purtat în brânci, dela Ana la Caiafa, la toate Caiafele regimului de sărăcie lucie, e purtat desculţ, şi nemâncat, cerşind dreptatea, care se dă după cum fiecare ştie, să... dea mai mult.

Moţii, au rămas fără păduri! Oraşele sunt toate, în mâinele Jidanilor; negoţul şi industria, le-au acaparat, fără neruşinare. In toate învârtelile, ei sunt capul capilor. Frustează fiscul. Inşeală un neam întreg, prostind pe acei cari n'au întins mâna, spre a lua cuvenitul... sperţ. Otrăvesc cu rachiuri, şi vinuri falşificate, pe ţăranii noştri. Defaimă în străinătate, ce avem mai de preţ... Presa cu perciuni, pe cari au cumpărat-o toată, împroaşcă cu venin pe toţi acei cari nu cred în triunghiurile încârligate, şi murdăria lor, debitată prin atâtea ziare, de rit umanitar, e aruncată în faţa celor ce şi-au făcut cu prisosinţă datoria; în faţa mutilaţilor de răsboiu.

Fiii naţiunii, n'au ce mesteca în gură; fiul trădătorului Iţic, nu poate înghiţi, toate bunătăţile aduse de tasu; balabusta s'a îngrăşat, nu-i fie de deochi, şi-i trebue veşnic, două slugi, romănce bine înţeles, să-i preumble stârvul; fratele lui Iţic, a fost deputat în guvernul liberal; iar alt frate, cel mai mic, astăzi ca să fie ţărănist, şi-a scos cămaşa pe dinafara nădragilor, şi în două rânduri, cu ajutorul ţăranilor din Cahul, a fost parlamentarul şi reprezentantut ţării. Ruşine!

Şi bietul Zănoagă, în patria Voevozilor, cu toate că o mână a perdut-o la Muncel, iar piciorul l-a lăsat zălog Nemţilor la Mărăşeşti, n'are după ce bea apă. El ar fi mulţumit să aibă măcar fărămiturile călduroase a câinelui lup, favoritul balabustei. Dar maţele îi tot chioarăe, stomacul s'a lipit de spate; prin surtucul lui peticit, suflă vântul ca la el acasă, şi drept adăpost are un coteţ în fundul curţii cârciumarului Niţă, din Dealul Spirei.

Toate mucurile, a tuturor ludelor, le strânge depe stradă; din cartea care o avea la piept, păstrând-o ca pe-o moaşte, din Visul Maicii Domnului, a tot rupt, filă după filă, ca să poată să-şi răsucească şi el o ţigară, şi astăzi falnicul Zănoagă, acel care băgase spaima în Bavarezi, găsit de un sergent, uitându-se cu jind la masa plină de bunătăţi a unui îmbogăţit, a fost dus la cea mai apropiată secţie, pentru ca Domn' Comisar, să-i aplice constituţia — două-trei palme, — să-l înscrie în fişa poliţiei ca vagabond, şi să-i dea drumul, mai rupt, mai flămând şi mai oropsit, după trei zile, încarcerat în pivniţa poliţiei. Ruşine!

Şi acum, mă întreb singur, şi nu ştiu ce să răspund!?

Cine e vinovat dacă Zănoagă n'a vrut să şează şi el să păzească sacii de pesmeţi ai părţilor sedentare; cine e vinovat dacă Zănoagă, n'a vrut să fugă din faţa duşmanului; cine e vinovat dacă n'a vrut să asculte, cele ce i-a spus Iţic, şi ca prostul, s'a lăsat, şi fără mână şi fără de picior? Desigur, că Zănoagă. El e vinovat! El, şi numai el!... El, vagabondul de astăzi.

Să-şi ia pedeapsa!... Un om, un om de suflet, un fugit, un trădător, sau un vândut. Un mişel sau un laş. Un politician, sau unul care şi-a încercat puterea în moşi, să vină, să vină mai iute, spre a-şi încerca palmele pe obrazul vagabondului, din mila celor ce au fost sus, Zănoagă, să vină cât mai iute, spre a nu se repezi un Iuda, să aducă la bun sfârşit, umanitara faptă. Un om! Un om din cei cari pământu-i are de prisos — un om îl caut, că Zănoagă a întors faţa suptă, să primească palmele, ce le merită!... El aşteaptă! Nu pregetaţi, nu staţi pe gânduri! Aşa trebuie răsplătiţi eroii, în ţara nerozilor, dar arendată Jidanilor; aşa trebue să plătim, *celor ce din prostie, s'au sacrificat, lăsându-şi duşmanilor bucăţi din trupurile lor;* aşa trebue să ne arătăm recunoştinţa, faţă de eroii răsboiului ce au dat loc la viaţă, atâtor eroi veniţi cu trenul.

Vintilă Petrescu-Vrancea
Bucureşti

Un document al vremii.

Publicăm mai jos o declarație întitulată: *„Ascultați glasul preoților“*. Inseamnă o dovadă a decăderii în care am ajuns.

De o parte, un guvern, ce se împănează cu titlul național-țărănist, impune colegiului electoral dintr'un județ creștin al României, ce după Constituția din 1923 este un stat *național*, la alegerile de Senat pe un Jidan, care răspunde la numele **Schöpkez**, fost spion al imperiilor centrale la București în timpul neutralității, fost ofițer austro-maghiar la dispoziția comandaturii germane în timpul ocupației și în ambele calități adăpostit ca director la banca Jidanului Blank din capitala României.[1]) Nu analizăm criteriul politic, național și etic, după care guvernul Maniu-Mihalache, cu pretenție de a răspunde aspirațiilor autohtone ale neamului nostru, își alege oamenii. Fiecare să judece și numai Dumnezeu să-i ierte; căci bunii Români nu pot nici ierta, nici uita.

De altă parte, glasul sfios, învăluit în diplomație, al unui „sobor de preoți“ răsunând în pustiul indiferenții generale.

Iată documentul:

[1]) Cine voește să mai afle din ispràvile Jidanului Schöpkéz față de țara pe care astăzi o reprezintă ca senator național-țărănist, este îndrumat sà citească însemnările lui Arhibald, întitulate *Porcii*, pe care Jidovimea, acolo demascată și denunțată opiniei publice românești, a avut precauțiunea să le scoată din comerț.

„Ascultați glasul preoților!

Ştirea urâtă, după cum spune ziarul românesc „Libertatea“, adecă porunca ce s'a dat de către guvern partidului național-țărănesc din Târnava-Mare, de a alege în Parlament pe Evreul R. Schöpkéz, a stârnit în preoțimea noastră o adâncă scârbă.

Iată protestul, fără deosebire de partid, al acestei preoțimi, pe care îl publică gazetele și îl răspândim și noi ca să știe lumea.

DECLARAȚIE.

Subsemnații preoți români din județul Târnava-Mare, am aflat cu adâncă durere în suflet, că în actualele alegeri pentru Senat vom avea candidat la colegiul consiliilor com. pe d. Richard Schöpkéz, dir. la Banca Marmorosch-Blank din București.

Noi nu am reprezentat nici când și nu reprezentăm nici astăzi un sentiment de intoleranță religioasă. Martor ne este trecutul nostru. Socotim însă, că este o profundă greșeală, ca un om ca d. Schöpkéz să se prezinte în fața credincioșilor noștri pentru a le cere încrederea

Județul Târnava-Mare este un județ cu desăvârșire creștin și nici o legătură nu poate avea cu un Evreu.

Exprimarea protestării noastre este pe deplin justificată. Noi nu putem lăsa să treacă peste capul nostru această jignire nemeritată, oricât de mult am ținea să nu facem acte politice în cadrul misiunii noastre evanghelice.

De altfel ținem să afirmăm, că această declarație a noastră nu se îndreaptă împotriva unuia sau altuia din partidele politice și noi nu înțelegem să ne angajeze politicește sub nici un raport protestarea noastră creștinească.

Emilian Stoica, *protopopul Sighișoarei*
Ioan Dan, preot Șoard
Eugen Bologa, preot Mihaiu-Viteazul
Ioan Curta, preot Bunești
George Dănilă, preot Boiu
Remus Gheaja, preot Țopa
Ioan Herțioga, preot Daia
Ilarion Enciu, preot Hendorf
Sabin Dobre, preot Şaeş
Teodosiu Ganea, preot Albești
Aurel Stoicovici, preot Sighișoara
Tiberiu Herțioga, licențiat în teologie
Const. Medrea, pr. prof. de rel., Sighiș.

Alexandru Brotea, *protopopul Cohalmului*
Romul Pulca, preot Saschiz
Chirion Munteanu, preot Apold
Ioan Todoran, preot Țelina
Ioan Dobre, preot Retișul
Onoriu Sasu, preot Daneș
Nicolae Mihai, preot Meșindorf
Nicolae Babeș, preot Ruja
Valeriu Cosma, preot Iacobeni
Macedon Grecu, preot Hundrubechiu
Pavel Savu, preot Veseud
Ilarion Munteanu, preot Pelișor
Laurențiu Neagu, preot Proștea
Petru Târziu, preot Seliștat

Emil Păcală, *protopopul Agnitei*
Ioan Filipescu, preot Merghindeal
Valeriu Bânda, preot Vărd
Ioan Floca, preot Zlagna
Dionisie Bucur, preot Crihalma
Ieronim Buzea, preot Ștena
Emil T. Gheaja, preot Paloș
Ioan Morariu, preot Mercheașa
Ieronim Dumitrescu, pr. Ticuhul-Nou
Patriciu Pintea, preot Cața
Septimiu Brotea, preot Mateiaș
Dumitru Șica, preot Draos
Ioan Mihăilă, preot Dăișoara

Un sobor de preoți, după cum vedeți, ridică glas împotriva rușinei ce a căzut pe capul județului Târnava-Mare. Glasul preoților noștri va fi auzit de Dumnezeu. Dar oamenii îl vor auzi?

Români! Ascultați glasul preoților vostri!

Creștinii din județul Târnava-Mare“.

In legătură cu acest fapt amintim celor ce au energia morală să se revolte, versurile lui Bolintineanu:

Cei ce poartă jugul și-a trăi mai vor
Merită să-l poarte spre rușinea lor.

Infrățirea Românească.

„Poetul G. Tutoveanu"

Sub acest titlu primim la redacţie o broşură de 34 pagini a dlui G. Ursu, apărută în Bârlad — C. D. Lupaşcu 1928, în care am citit cu plăcere şi încântare spicuiri din poeziile pline de farmec, distincţie şi nobilă iubire de ţară, aşa cum, fără artificii de stil şi fără casnă în simţire, isvoresc vibrând şi sclipind din sufletul rar al poetului Tutoveanu. Mulţumim aceluia ce ne-a trimis preţuita broşură: pentrucă ne-a procurat clipe senine de plăcere ce nu poate gusta gloata îmbogăţiţilor noştri de războiu. Regretăm că în preocupările sale, în „visările lui dulci şi senine" poetul, nutrit cu dragostea de neam, nu s'a oprit şi asupra aspectului trist ce înfăţişează imaginea Moldovei lui iubite, desfigurată, anemiată şi buimăcită de duhul ucigător al Jidovimii parazitare.

Oricât ni s'ar obiecta că poeziei nu se comandă, nu ne putem abţine de a încheia cu regretul mai sus exprimat.

Dorim ca din aceste rânduri să mijească un îndemn, ce poate înstruna, în sensul mişcării naţionaliste şi creştine, lira delicată a dlui G. Tutoveanu.

Ne-am bucura toţi câţi mai simţim româneşte.

I. C. Cătuneanu.

O scrisoare dela candidatul nostru din judeţul Năsăud.

Teroarea în alegeri, din judeţul Năsăud.

Domnule Profesor,

In judeţul nostru, Năsăud, aţi încredinţat pe dl dr. Tăpălagă, pentru a forma lista L. A. N. C., şi cum dl dr. Tăpălagă m'a cunoscut ca un înfocat antisemit, mi-a propus să primesc ca său fiu înscris pe listă, cu toate că fiind comerciant am fost sigur că îmi voi face mulţi duşmani, dar toate le-am lăsat la o parte şi am primit pentrucă aşa îmi dicta conştiinţa.

Deci dle profesor mă adresez Domniei-Voastre fiind conducătorul organizaţiei L. A. N. C. din Ardeal, rugându-vă tot odată ca cele ce urmează mai jos, să le publicaţi în câteva gazete, pentru ca să se ştie ce propagandă liberă am avut.

In ziua de 8 Decemvrie fiind zi de târg în comuna Prundul-Bârgăului unde se adună întreaga plasă de 8 comune, la târg, s'a publicat prin batere de tobă că în 9 Decemvrie la oarele 2 d. m. vor veni candidaţii partidului guvernamental, pentru propagandă.

Deci cunoscând simţul acestor regiuni pentru guvern, nu am ţinut nici o întrunire publică, ci pur şi simplu am împărţit manifeste printre oameni, iar în 2 galantare am pus mai multe manifeste. Iar în ziua de 9 Decemvrie fiind şi Duminecă a început a se aduna lume multă aproximativ 4—5 mii oameni, cari aproape toţi au cetit aceste manifeste.

Insă fiind acestea comune, pline de un număr destul de mare de Jidani, aceştia au început a manifesta contra mea printre publicul ce se afla înaintea prăvăliei mele, aproximativ 3—4 mii oameni, şi prin vorbele lor mincinoase i-au adus într'un aşa hal pe oameni, încât aproape erau să între cu forţa în casă la mine să mă omoare. Iar eu fiind avizat de copiii mei ce se întâmplă afară, m'am enervat şi m'am dus între oameni în faţa porţii mele şi punându-mi mâinile încrucişate pe piept, am strigat de m'au auzit toţi: „Orişicare creştin căruia i-am făcut ceva rău sau are ceva cu mine să poftească să vie la mine să deie, că eu nu-i fac nimic". Atunci toţi creştinii s'au liniştit, iar eu le-am spus că idealul Ligii nu este contra nici unui creştin, numai contra Jidanilor, a căror loc nu este în România ci în Palestina, iar între altele le-am spus că numai atunci ne vom bucura, când firmele româneşti au să figureze în toate comunele, şi că nu suntem contra nici unui partid, dar să fie, fără Jidani.

Retrăgându-mă după vorbirea care am avut-o cu oamenii, Jidanii au început a mă huidui strigându-mi că-mi este frică să mai stau cu oamenii. Auzind acestea m'am reîntors iarăşi în faţa porţii şi le-am spus, că mie nu-mi este frică să stau cu creştinii, căci toţi îmi sunt fraţi, dar cu voi Jidovilor nu mi se plăteşte şi îmi este scârbă să vorbesc.

La interval de jumătate de oară după cele petrecute mi s'a ordonat dela Primărie, să închid galantarele trăgând roletele jos, la ceeace m'am opus, iar în urma neexecutării, acestui ordin, s'a prezentat primarul comunei în persoană, dl Macedon Vrăjmaşiu făcându-mă atent să închid galantarele fiindcă ar fi auzit că au să îmi spargă geamurile. M'am opus şi la aceasta, spunându-i că de frica Jidovilor nu le închid, iar soţia mea le-a spus că poate fi cine vrea slugă jidănească, dar noi nu vom fi.

In acest interval a sosit o maşină din Bistriţa cu mai multe personalităţi guvernamentale, între care se afla dl Profesor Greabu fost Cuzist pe vremuri, şi dl dr. Bârsan, iar poporul înfuriat de Jidani, striga ca să îmi dărâme casa după cum a şi urmat bombardarea cu pietrii în zid şi în fereşti, de mi-a spart geamurile dela galantare, dispărând şi marfă din galantare.

Dl Profesor Greabu ca bun Român ce se ţine a îndemnat poporul să nu îmi mai între în prăvălie pentru a face cumpărături.

Iar ca supliment la cele scrise mai sus primesc ordin dela dl substitut de notar dl Nicolae Anghel ca să se prezinte numai decât la Primărie ucenicul meu care îl am în prăvălie de 3 ani, Leon Puiu în etate de 16 ani, şi dacă s'a prezentat la Primărie l-au bătut până la sânge pe motiv că e Cuzist. Ca culmea celor petrecute înainte, după vorbirile ţinute de dl dr. Tudor Dan candidat guvernamental, nu s'a găsit nimeni ca să-l aclame mai frenetic decât Jidovii cari l-au ridicat de multeori în sus strigând să trăiască, că-i partidul lor, şi ei cu toţi sunt naţional-ţărănişti. Aceasta nu este o ruşine a Neamului Românesc?

Deci după cele expuse mai sus dle Profesor Veţi constata şi D-voastră că suntem intr'o stare de plâns pentrucă Jandarmeria faţă de evenimente este neputincioasă; chiar şi pe Şeful Postului de Jandarmi Nistor Şolveriu, au început unii oameni a-l huidui.

Deci Vă rog încă odată dle Profesor să binevoiţi a extrage din cele scrise de mine ce Veţi crede de cuviinţă şi a le publica în mai multe foi, rugându-vă tot odată a-mi da sfatul, D-voastră, ce este de făcut în cazul de faţă.

Cu stimă:

Ioan Shiopul, comerciant.

Prundul Bârgăului — jud. Năsăud.

Pentru cititori!

Fiecare bun Român este dator să citească unul dintre ziarele de mai jos:

„Apărarea Naţională" — Iaşi.
„Apărarea Naţională" — Arad.
„Solidaritatea Creştină" — Brăila.
„Sentinela" — Focşani.
„Buzduganul" — Buzău.
„Svastica Bănatului" — Timişoara.
„Chemarea" — Botoşani.
„Infrăţirea Românească" pt. popor — Cluj.
„Pământul Strămoşesc" — Iaşi.
„Deşteptarea" — Huşi.
„Ecoul Vâlcei" — Vâlcea.
„Frăţia Creştină" — Galaţi.
„Libertatea" — Orăştie.

De ce nu se românizează orașele și târgușoarele, în ținuturile alipite?!

Târgușorul Huedin este unul dintre cele mai vestite târgușoare din tot Ardealul. Aici se adună țăranii români, „Moții“, din jurul muntelui „Vlădeasa“ și își valorizează produsele de lemn și vitele lor. După produsele lor de lemn vin Sălăgenii și Bihorenii, iar după vite vin Beiușenii, Orădanii, Clujenii și alții, din mari depărtări, chiar din nordul Ardealului, ba după bivolițe cu lapte vin chiar lăptarii din mahalalele Bucureștilor. Păcat însă că, comuna Huedin e locuită aproape numai de Unguri și Jidani.

In trecut după cum era și firesc acest centru de mare importanță a vieții economice din Ardeal, stăpânirea ungurească a făcut totul ca el, cu toate că este locuit de jur împrejur numai de comune curat românești, să aibe o înfățișare pur ungurească. Românii câți au fost proprietari acolo, cu timpul s'au maghiarizat și au uitat cu totul că ei s'ar fi tras din familii românești.

Când s'a făcut Unirea, Huedinul era locuit numai de Maghiari, puțini Jidani și foarte puțini Români grupați în jurul băncii „Vlădeasa“ și câțiva meseriași.

După Unire, comunele dela poalele munților afară de Călățele, Poieni și Ciucea, voind să răsufle mai libere și să nu mai fie speculate de Jidani și-au format negustorii lor români în mare parte din rândurile invalizilor de războiu, unele s'au constituit în Cooperative.

Văzându-o aceasta Jidanii din satele de mai sus și-au făcut bagajele și s'au mutat în Huedin. Vorba Românului:

„Nu-l bate, că duce-s'a,
Numai de mâncat nu-i da! ..

Așa că azi a devenit Huedinul, o adevărată *„Pepinieră Jidovească“*...

Câți-va negustori români de prin satele din jur ademeniți de politicianii noștri și-au vândut ce brumă de avere au avut și s'au așezat în Huedin, voind prin asta a românìza acel centru, deschizându-și prăvălii, cârciume etc.

Intâlnind în zilele trecute pe Dl Vasile Goia unul dintre negustorii depe sate veniți în Huedin acesta cu sufletul sdrobit de durere, îmi povestește următoarele:

„Inainte de asta cu douăzeci și șase de ani, autoritățile ungurești mi-au eliberat un brevet de cârciumă și prăvălie de care m'am folosit timp de douăzeci ani în comuna mea natală Mănăşturul unguresc.

Inainte de asta cu șase ani mi-am vândut tot ce-am avut și am cumpărat o casă în Huedin unde am început să-mi continuu vechea mea ocupație. De șase ani, am înaintat cereri după cereri, ca să mi se schimbe „Brevetul“ din Mănăștur la Huedin; toți oamenii partidelor politice, la toate ocaziile mi-au promis că mi se va satisface cererea, însă toate până acum au rămas numai promisiuni.

La fel ca mine au mai pățit și alți comercianți români veniți în Huedin, cari de ani de zile suntem purtați dela Ana la Caiafa și nici azi n'avem brevete, între cari notez și pe Vasile Popa și I. Maier.“

Dacă autoritățile în felul acesta sprijinesc pe comercianții români, apoi este ușor de ghicit de ce nu prind rădăcină comercianții români la orașe și târgușoare.

Oare de șase ani, n'ar fi timpul ca acești negustori români așezați în Huedin să obțină brevete?!

Oare de șase ani să nu se fi eliberat nici un brevet, nici pentru *„negustorii pur sânge“?!* Nu știm! Atât știm, că negustorii jidani se sporesc pe zi ce trece în acest târgușor, iar negustorii români: *nici nu mor, nici nu trăesc, numai chinuesc!*

Ioan L. Potra.
Bologa — j. Cluj.

Documente oficiale.

Ostașul Jidan

Copie după raportul Corpului IV armată No. 23 din 12 Aprilie 1914 către M. S. M.

„In conformitate cu ordinul dv. „de față No. 11081, am onoare a „înainta alăturat rezultatul cercetării „ordonate și anume:

„Privitor la chestiunea dacă sol„datul evreu este un element pe „care se poate conta la războiu, „pentru a putea raporta în con„știință de cauză, *am cerut părerile „tuturor șefilor de corpuri de infan„terie, cavalerie, artilerie și șefii de „servicii cari au avut comanda în „această campanie,* precum și co„mandanților de brigade, de divizii „care păreri s'au strâns în dosarul „alăturat. Atât din acest dosar cât „și din aprecierile făcute de șefii „de corpuri nominal asupra tuturor „soldaților evrei mobilizați, arătate „în tablourile înaintate cu raportul „No. 1156, se vede în concluziune că:

„Soldatul evreu este un element „pe care nu numai că nu se poate „conta în războiu, dar este un ele„ment periculos și disolvant pentru „armată.

„In campanie, afară de câteva cu „totul rare excepțiuni, massa solda„ților evrei a fost numai o povară, „constituind elemente de desordine „pentru corpuri și că mult mai „mulțumite ar fi fost corpurile a „nu-i fi avut în rânduri.

„Că numărul mare de evrei în o „unitate poate duce la o catastrofă „aceea unitate.

„In infanterie au frică să tragă cu „arma, nu pot duce greutatea muni„țiilor cu care este încărcat un in„fanterist și formează masa trenar„zilor în marșuri.

„La cavalerie, în afară că nu au „nici o aptitudine pentru călărie, „căci au frica calului și nu-l pot „îngriji; dar mai ales nu se poate „compta pe ei, în recunoașteri și „servicii izolate ca ștafete, posturi, etc.

„In artilerie, sunt tare fricoși și „impresionabili la tragere, un ser„vant sau un conductor fricos poate „compromite un tun, ceea ce este „foarte mult dacă îl raportăm la „numărul de infanteriști ce el re„prezintă.

„Că această stare a lor ar pro„veni din cauzele următoare:

„Soldatul evreu este lipsit de „toate calitățile morale care caracte„rizează pe bunul soldat, pe bunul „luptător, că iubirea și devotamen„tul pentru datorie și șefii săi, so„lidaritatea cu camarazii, spiritul de „sacrificii, spunerea francă, simță„mântul demnității, rușinea pentru „acțiunile rele ce ar săvârși; nu se „poate prin nimic entuziasma, cu„vântul și exemplul șefului nu-l „mișcă și nu-l poate influența; nu „are de cât porniri pentru interes „personal și material.

„In massă soldații evrei sunt „lipsiți de calitățile fizice necesare „pentru a face o campanie, sunt de„bili, fără rezistență la marșuri, la „intemperii, la viața de campanie „cu toate lipsurile și greutățile ei.

„Cu deosebire îi lipsește curajul „și sentimentul expunerii personale „fiind foarte impresionabil și foarte „fricos.

„La el instinctul de conservare predomină orice alt instinct și ori „ce alt sentiment, din care cauză „este periculos ca propagator de „panică în unitățile unde sunt mai „numeroși.

„Aptitudinele Evreului, cu totul „contrarii cerinţelor serviciului mi- „litar, sunt în firea şi sângele rassei „sale, de aceea nu se poate aştepta „şi nu se poate parveni prin nici „un mijloc şi cu ori câte stăruinţe „puse, a face buni militari din Evrei.

„De altfel soldatul evreu este „foarte inteligent, dar această in- „teligenţă o întrebuinţează numai şi numai spre a putea trage folos „pentru persoana sa; este ingenios „a se sustrage serviciilor grele, a „corupe gradele inferioare şi a-şi „asigura bunul traiu.

„După arătările şefilor de corpuri „unităţile care înumără 10—20 „Evrei în rânduri, nu mai pot fi „ţinute în mână, deoarece ei sea- „mănă corupţia şi aţâţă la indis- „ciplină şi rea purtare în unităţi.

Comandamentul Corp. IV. Armată
General de divizie,
(ss) Al. Lambrino".

Liga Apărării Naţionale Creştine, dându-şi seama că pătrunderea Jidanilor în Armată, este cea mai mare primejdie pentru ţară a cerut, din prim moment excluderea lor din oştirea românească.

(Din „Ecoul Vâlcei", numărul de Octomvrie 1928).

Corespondenţă depe Valea-Someşului.

Mult Stimate D-le Profesor,

In legătură cu alegerile şi cu situaţia de azi ţin să accentuez că cel puţin pela noi, domneşte, cea mai criminală anarhie, cum numai în un stat ieşit din făgaşul normalului şi pornit pe povârnişul peirei, poate să existe.

Candidatului Schiopu din Prundul Bârgăului, derbedeii şi bolşevicii partidului „ordinei, păcii şi legalităţii", i-au spart în miez de zi prăvălia, fără de a interveni cineva, fără de a se arăta vreun jandarm, sau autoritate administrativă.

In Ilva mică, muncitorimea dela fabrica de cherestea „Regna" a năvălit în birouri distrugând totul şi ameninţând slujbaşii cu moartea.

In Poiană, rudele D-lui Maniu şi ale nepotului D-sale, profesor de gimnastică în Năsăud, Leonida Pop, au tăbărât asupra automobilului D-lui candidat Dr. Tăpălagă, în care se aflau şi doi ţărani şi după ce pe aceşti doi din urmă i-au snopit în bătăi, au năvălit asupra dlui Dr Tăpălagă, care se refugiase în casa preotului Buzilă — cuscrul D-lui Vaida — ameninţându-l cu moartea.

Ca prin minune, au scăpat toţi trei cu viaţă.

In Rodna, muncitorul miner român Viliţeni a subscris lista de candidare a D-lui advocat Dr. Tăpălagă şi cum au prins de veste „tovarăşii", au sărit să-l potopească, aşa încât bietul om s'a refugiat din mină în sat.

„Trădătorule! Şpiţli ţăranilor jefuitori şi domnilor ce ne beau sângele", etc. au fost potopul de sudalme şi ameninţări ce sburau peste capul celui ce în România Mare, a cutezat să gândească şi făptuiască, româneşte.

In aceste împrejurări nu cred să aibă Liga nici 100 de voturi.

E o teroare nemai pomenită, de care nu cred să-şi aminteească cineva, nici pe vremea Ungurilor.

In 8 Decemvrie fiind târg de ţară în Rodna a sosit şi candidatul Dan şi a făcut apologia Poenarilor, aducându-i ca pildă rară şi vrednică de urmat.

Intelectualii şi ţăranii fruntaşi nu mai cutezau să iasă printre oameni.

Toate scrisorile satelor, urlă în gură mare, că acum pot toca pe ori şi cine în cap, căci sunt ei la putere şi legea e pe mâna lor.

Dintre oamenii înstăriţi şi poate şi dintre intelectuali, nu cred să se prezinte 25% la vot.

Mare minune va fi de nu se vor întâmpla şi nenorociri mai mari.

De-ar da D-zeu, să ajungeţi în parlament ca să puteţi demasca toate acestea, cari se pot dovedi, cu sute de martori dorindu-Vă tot binele şi cea mai splendidă reuşită, rămân profund stimător. **D. C.**

Jidanii provoacă. Vineri 30 Noemvrie 1928 la facultatea de ştiinţe din Bucureşti s'a întâmplat un fapt caracteristic de agresiune talmudică. Studentul Cojan Nicolae dela secţia electro-tehnică (anul I.) a fost crunt bătut fără nici un motiv de 9 (nouă) studenţi jidani pe un hall întunecos dela etajul II; de notat faptul, că a fost lovit mişeleşte pela spate.

Sărmanul student, lovit cu sălbătăcie de către bestiile semite a rămas în nesimţire ¼ oră. După cum se vede Jidanii au pornit la atac. Ii sfătuim să-şi tempereze entuziasmul, căci altfel vor avea de suferit consecinţe incalculabile. Şi ca încheiere, o întrebare: De ce rectoratul Universităţii din Bucureşti n'a luat până acum nici o măsură contra Jidanilor agresori?

*

Corespondenţă din Viena.

„România Jună"

societate academică social-literară în Viena.

Stimate Domnule Director,

In numele soc. acad. România Jună din Viena, ţinem de sfântă datorie să vă exprimăm cele mai călduroase mulţumiri pentru bunăvoinţa şi sacrificiul arătat faţă de societatea noastră prin trimiterea gratuită a preţioasei Dv. revistă.

Cu onoare vă rugăm să binevoiţi a dispune trimiterea şi pentru viitor a on. Dv. reviste şi tot odată vă rugăm să binevoiţi a da loc în coloanele preţioasei Dv. reviste următoarelor:

I. Societatea academică „România Jună" din Viena în şedinţa generală extraordinară ţinută la 1. Dec. a. c. şi-a ales următorul Comitet pentru semestrul de iarnă 1928—29:

Preşedinte: Iosif Crăciunel, drd. în med. Vice-preşedinte: Marius Sturza. stud. în drept. Secretar general: Viorel Vişoiu, stud. ser. merc. Cassier: Dumitru Costea, stud. ing. Bibliotecar: Virgil Pop, cand. ing. Econom: Mihail Hentu, cand. med. Censori: Traian Costescu, stud. ing. Augustin Papp, cand. ing.

In Comisia literară:

Preşedinte: Mircea Sârbu, stud. ser. pol. Membri: Virgil Pop, cand. ing. Carol Wasilko, stud. ing. silv.

II. Toţi studenţii *români (creştini)* precum şi toţi acei, ce poartă interes faţă de societatea noastră sunt încunoştinţaţi prin aceasta, că societatea academică „România Jună" din Viena — prin membri ei — stă cu plăcere în fiecare Marţi, Joi şi Sâmbătă, dela ora 3·30 la ora 6 p. m. la dispoziţia tuturor *Românilor creştini*, studenţi şi nestudenţi, aflători sau în trecere prin Viena pentru ori şi ce informaţii relative la studii (înlesniri la înscrieri), precum şi alte chestiuni.

Vă rugăm domnule director a primi asigurarea deosebitelor noastre stime şi recunoştinţe, ce Vă păstrăm.

Preşedinte: **I. Crăciunel.** Secretar general: **V. Vişoiu.**

Rugăm pe domnii abonaţi ai Revistei noastre, ca în scrisorile ce ni le trimit în legătură cu Administraţia Revistei, să menţioneze numărul abonamentului (ce se găseşte tipărit pe fişa cu adresa).

Administraţia Revistei.

INFORMAȚIUNI

Serbarea zilei de 10 Decemvrie. Zece Decemvrie a fost sărbătorit de studențimea bucureșteană cu deosebit fast. Prilej de reculegere sufletească și de revizuire a conștiinței naționale — această zi e simbolul sfânt al luptei pentru existența nației românești pe pământul strămoșilor ei. Generațiile de studenți, ce s'au succedat dela 1922 până acum, au întreținut cu cerbicie focul sacru al convingerii naționaliste-crestine în sufletele românești — lăsând astfel să se întrezărească un viitor mai bun și pentru neamul românesc, care înainte de toate *trebue să fie stăpân în țara lui.*

La orele 10 dimineața studențimea creștină a pornit în corpore dela localul centrului studențesc spre biserica Mihaiu-Vodă, unde s'a oficiat un serviciu divin, pentru studenții morți în răsboiu, și în timpul mișcărilor studențești, de către preotul Gh. Comana și diaconul I. Popescu-Mozăceni. Primul la cuvânt a fost cucernicul *paroh Gh. Comana,* care în fraze pline de adâncă înțelegere creștină și românească a făcut un vibrant apel către tineretul universitar — spre a persevera pe calea cea dreaptă a iubirii de neam, și lege. Președintele centrului studențesc București și președintele Uniunii Naționale a Studenților Creștini din România au adus studențimii bucureștene salutul organizațiilor, pe care le reprezintă.

Dl Nicu Mucichescu-Tunari, arhitect absolvent și membru al tineretului L. A. N. C., făcând o amplă expunere a stadiilor prin care a trecut mișcarea studențească — a scos în relief importanța cunoașterii doctrinei naționaliste-creștine, al cărei fondator e strălucitul profesor A. C. Cuza, de care studențimea creștină e adânc legată sufletește. In calea aspirațiunilor noastre — pe lângă „anumita presă" — stă și așa zisa „presă independentă" al cărei reprezentant tipic e Dl *Pamfil Șeicariu* (directorul ziarului „Curentul" și deputat național-țărănist), care a avut cinismul să afirme prin coloanele ziarului său că *„antisemiții sunt comuniști".* De aceea se cuvine, ca toți acești cameleoni politici și șantagiști ai gândirii să fie stigmatizați la stâlpul infamiei (studențimea manifestează cu vehementă contra dlui Pamfil Șeicariu și a ziarului „Curentul").

In urmă s'a format un impozant cortegiu, compus din câteva mii de studenți, care s'a îndreptat spre mormântul eroului necunoscut — unde s'a depus o frumoasă coroană de flori naționale. Aci, Dl Dr. Nicu Ionescu membru în tineretul L. A. N. C. cerând cuvântul, președintele Centrului studențesc — a refuzat categoric, spunând că nu înțelege să se facă „politică demagogică de agitații."

La întoarcere, studențimea trecând prin fața redacției ziarului „Curentul" a manifestat ostil.

După amiază a avut loc o întrunire în localul „Teatrului intim", unde a conferențiat *diaconul Ion. G. Popescu-Mozăceni* despre *„Naționalism și credință".* Bine documentat, vorbind cu o convingere impresionantă într' un stil ales, a arătat legăturile strânse ce există între naționalism și creștinism. Credința noastră ne-a păstrat ființa etnică nealterată timp de veacuri — și de aceea noi trebue să fim Români în simțeminte, dar și buni creștini — căci numai astfel putem zăgăzui curentele de disoluție sufletească și astfel putem forma caractere integre. Să lăsăm deoparte patimile politice mărunte — și să facem politica neamului, care e sintetizată în formula „Hristos, Regele, Națiunea."

*

Ce face diplomația noastră? *Statele vecine — Jugoslavia și Ungaria — nu respectă obligamentul de reciprocitate* față de conaționalii noștri din acele țări. Constatăm cu adâncă durere, că frații noștri rămași afară de hotarele țării noastre, nu au dreptul să-și instruiască copiii în limba română — pe cheltuiala proprie, — atunci când statul nostru nu numai că permite minoritarilor sârbi și maghiari să-și instruiască copiii în limba maternă, ba le dă și subvenții.

Diplomați români, cum veghiați ca să fie respectată reciprocitatea în țările numite?

Voiți exemple?

Să răspundă frații noștri din Banatul Iugoslav și cei de sub stăpânirea maghiară?

Noi cei dela „Infrățirea Românească" cerem diplomației noastre să impună vecinilor noștri aliați sau nealiați — dreptatea proverbului românesc:

„Ce ție nu-ți place, altuia nu face".

*

Pentru alegătorii Români din țară. E bine ca să ne însemnăm în ce privește Partidul Domnului Averescu următoarele: In „Indreptarea" din 14 Dec. 1928 *se face apel către alegătorii evrei din țară, cerându-li-se voturile în contul marilor servicii aduse de guvernarea averescană în 1920—21, prin permisul dat Evreilor de a trece Nistrul și de a se instala în țara Românească.*

Față de acest mare merit averescan, liberalii încă nu se lasă mai pe jos, arătând prin glasul Domnului Fildermann, că aceștia într'o singură zi, prin votarea și cu încetățenirea Evreilor, au făcut mai mult ca toți ceilalți laolaltă pentru Evrei.

In această întrecere de-a servi pe Jidani și de a le cerși votul, noi ne întoarcem privirile numai către Români și creștini, ce doar, își vor pricepe odată interesul propriu, și atunci, înfruntând toate partidele, în mod conștiențios se vor lupta direct contra celui mai neîmpăcat și mai periculos dușman al tuturor creștinilor și popoarelor depe pământ: Jidanul.

Deșteptați-Vă.

*

Al 58-lea cimitir jidovesc pângărit în Germania. Reproducem după *„Jüdische Presszentrale Zürich"* No. 503 din 1928, cele ce urmează:

„Kaiserlautern. In 7 Iulie s'a săvârșit o faptă vitejească antisemită, asupra cimitirului jidovesc din localitate. Peste 30 de pietri de mormânt au fost răsturnate, iar mormintele bine îngrijite au fost distruse. Parchetul și poliția se străduesc să afle pe făptuitori.

Acesta este al 58-lea cimitir pângărit! Numai în 14 cazuri i-a reușit poliției să descopere pe făptuitori."

Din cele de mai sus judecă iubite cititor și răspunde la următoarele întrebări:

Cum se explică faptul, că în Germania cea cultă s'au întâmplat până acum 58 de pângăriri de cimitire jidovești?

Sunt Jidanii atât de umani, și de cinstiți față de populația germană, precum se pretind ei?

Dacă Germanii cei culți nu-i sufere pe Jidani nici în morminte, cum să-i suferim noi Români printre noi și în interiorul țării noastre, știut fiind că toate trădările, toate spionajele, toate excrocheriile, mituirile și delapidările, precum și toate acțiunile subversive îndreptate contra bisericii, contra Tronului, contra armatei și contra poporului românesc, sunt puse la cale de Jidani?